

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **X. X.**, narozená dne X
státní příslušnost Guinejská republika
místem pobytu v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2020 č.j. OAM-137/ZA-ZA08-K01-PD2-2014

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**žalovaný**“), jímž rozhodl o žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany podané dne 7. 4. 2020 tak, že podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“) se doplňková ochrana neprodlužuje. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí jí bylo doručeno dne 4. 11. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, porušil též ust. § 53a odst. 4 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a a v případě návratu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, a dále porušil čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „**Úmluva**“).
3. Poukazovala na to, že původní důvody pro udělení doplňkové ochrany hrají zásadní roli při posuzování její žádosti o prodloužení, k tomu zmínila rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018 č.j. 4 Az 68/2017-58. Uvedla, že doplňková ochrana jí byla udělena z důvodu, že by jí v případě vycestování hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, spočívající v možném porušení práva na jednotu rodiny ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Do České republiky (dále jen „**ČR**“) přicestovala v roce 2014 společně se svými dvěma mladšími sestrami, M. C., nar. X, a M. C., nar. X, které byly jako nezletilé svěřeny do péče Zařízení pro děti – cizince v P., sestry získaly oprávnění k trvalému pobytu a následně státní občanství ČR. Ze země původu odešly všechny tři po smrti matky, kde zůstaly zcela bezprizorní, jediná osoba, která jim finančně pomáhala, byla teta žijící na území ČR. Dále uvedla, že se sestrami jsou na sebe velmi fixované, neboť nikoho jiného nemají, společně absolvovaly strastiplnou cestu do Evropy, sdílejí společné trauma, jejich vztah je i nadále velmi silný, jsou v pravidelném kontaktu, navzájem se podporují, pomáhají si, pravidelně se navštěvují, volají si, žalobkyně hlídá pravidelně jejich děti, je pro ně velmi důležité, aby nedošlo k jejich rozdělení, což by jistě nastalo, pokud by nebyla žalobkyni prodloužena doplňková ochrana. Sdělila, že její nucené vycestování by způsobilo psychickou újmu nejen jí samotné, ale i jejím mladším sestrám, znamenalo by pro žalobkyni úplné zpřetrhání jejich rodinných vztahů a porušení čl. 8 Úmluvy. Žalovaný nepřihlédl k tomu, že žalobkyně bydlí v ČR již 6 let, měl to považovat za polehčující okolnost, nevyrovnal se s faktem, že nucené vycestování by pro ni znamenalo zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný se zabýval pouze faktem, že sestry žalobkyně již na ní nejsou závislé, jelikož založily vlastní rodiny. Měla za to, že důvody, pro které jí byla udělena doplňková ochrana, nadále trvají, od roku 2018 se navíc její integrace v ČR zintenzivnila.
4. Rozporovala, že by někdy zamlčela existenci příbuzných v Guinei, s dědečkem bydlela, než odcestovaly do Evropy, tuto skutečnost se nesnažila nikdy zamlčet, s dědečkem však již nejsou v pravidelném kontaktu, jsou v kontaktu jen s tetou, která bydlí v Německu.
5. Navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření nepovažoval žalobu za důvodnou, měl za to, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám ve vztahu k žalobkyní prezentovaným důvodům, že udělené mezinárodní ochrany již není zapotřebí, jakkoli žalobkyně apeluje na rodinné vazby, důvodnost doplňkové ochrany pominula. Zatímco při udělení a prvním prodloužení doplňkové ochrany bylo zapotřebí řešit rodinné vazby na rodinné příslušníky závislé na péči žalobkyně, a to především s ohledem na to, že žalobkyni nesvědčil žádný právní důvod, pro který by byla oprávněna požádat o pobytové oprávnění na území ČR podle zákona o pobytu cizinců, při posledním řízení bylo zjištěno, že dosavadní situace dostala takových změn, že doplňkové ochrany, jakožto dosud jediného možného řešení pobytového oprávnění, již není zapotřebí. Žádná ze sester již není na péči žalobkyně závislá, obě jsou provdány a mají své manžele, kteří o ně bezesporu pečují, dále je důvodné se domnívat, že žalobkyně splnila podmínky dle zákona o pobytu cizinců a může si z území ČR zařídit pobytové oprávnění dle tohoto zákona.
7. I když žalovaný vyšel z toho, že mezi sestrami i nadále panuje citová vazba, shledal, že žalobkyně doplňkovou ochranu již pouze zneužívá k legalizaci dalšího pobytu v ČR, i když k tomuto účelu mohla využít jiné zákonné prostředky, konkrétně ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, což žalobkyni vysvětlil; k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 6 Azs 369/2017. Právě i s ohledem na žalobkyní akcentovanou integraci v ČR by žalobkyně měla být schopna k této žádosti doložit potřebné listiny, zejména doklad o zajištění ubytování, prokázání délky pobytu na území či doložení dokladu o zajištění finančních prostředků, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 sp. zn. 5 Azs 46/2008, který však na postavení žalobkyně nedopadá.
8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tímto rozhodnutím se rozhoduje pouze o této formě mezinárodní ochrany, nikoli o povinnosti žalobkyně vycestovat z území ČR spolu se zákazem vstupu na území členských států EU, napadené rozhodnutí tedy nepředstavuje samo o sobě pro žalobkyni újmu nemožnosti dále pobývat se svými rodinnými příslušníky na území ČR, není jím nijak rozhodováno o povinnosti žalobkyně vycestovat z území ČR.
9. Napadené rozhodnutí považoval za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, žalobní námitky nejsou způsobilé jej zpochybnit, žalobkyně by měla svou situaci řešit v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Žalobkyně podala dne 27. 3. 2014 v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany, při pohovoru dne 3. 4. 2014 mimo jiné uvedla, že jediným jejím příbuzným v domovském

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

státě je dědeček. Při pohovoru dne 16. 6. 2015 uvedla, že v domovském státě žije její dědeček, jeho žena a mladší sourozenci žalobkyně, o které má strach, jelikož dědeček s nimi špatně zacházel.

12. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 4. 2016 č.j. OAM-137/ZA-ZA08-K08-2014 byla žalobkyni udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný neshledal důvody k udělení azylu podle ust. § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu, z hlediska možného udělení doplňkové ochrany měl za to, že případné potíže žalobkyně se soukromými osobami (tj. dědečkem) důvod pro poskytnutí doplňkové ochrany nepředstavují. Doplňkovou ochranu udělil podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, vyšel z výpovědi žalobkyně a z vyjádření ředitelky Zařízení pro děti - cizince, dle kterého jsou sestry na sebe silně fixovány, přerušením tohoto spojení by došlo k vážnému narušení rodinných vazeb, kontakt se žalobkyní je velmi vhodný a podnětný pro další osobní rozvoj sester, které mezitím nabyly zletilosti. Poukázal na to, že mezi sestrami je silná citová vazba, přestože sestry jsou již zletilé, budou podporu své starší sestry - žalobkyně i nadále potřebovat, žalobkyně je pravidelně navštěvuje a může jim být i nadále oporou. Dospěl k závěru, že případné vycestování žalobkyně by představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.
13. Dne 27. 2. 2018 žalobkyně požádala o prodloužení doplňkové ochrany s odůvodněním, že důvody, pro které jí byla doplňková ochrana udělena, stále trvají.
14. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2018 č.j. OAM-137/ZA-ZA08-K01-PD1-2014 byla žalobkyni doplňková prodloužena o dobu 24 měsíců, žalovaný nezjistil, že by došlo k podstatné změně situace pokud jde o důvody, pro které byla žalobkyni doplňková ochrana udělena. Shledal, že žalobkyně se sestrami nesdílí společnou domácnost, jedna ze sester je již provdána, je matkou a na péči žalobkyně není nijak závislá, druhá sestra M. C. je však dosud nezaopatřenou osobou, připravuje se na své budoucí povolání, je do jisté míry stále závislá na podpoře žalobkyně, která jí poskytuje finanční pomoc a podporu. Měl za to, že vycestování žalobkyně i nadále představuje rozpor s mezinárodními závazky ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
15. Žalobkyně dne 7. 4. 2020 podala další žádost o prodloužení doplňkové ochrany s tím, že důvody, pro které byla tato ochrana udělena, i nadále trvají, se sestrami jsou v pravidelném kontaktu, vzájemně se podporují a pomáhají si, navštěvují se každý víkend, pravidelně si volají, nucené vycestování by způsobilo psychickou újmu nejen žalobkyni, ale i jejím mladším sestrám, občankám ČR. Žalobkyně v Guinei nikoho nemá, v ČR je již pokročile integrována, žije zde 6 let, naučila se obstojně česky, pracuje v B. K. a bydlí s kamarádkami ve spolubydlení v P.
16. S žalobkyní byl dne 24. 8. 2020 proveden pohovor, kde uvedla, že v návratu do vlasti jí brání finanční prostředky, dále se nechce oddělit od svých sester, které jsou tady, kromě existenčních důvodů neuvedla žádné obavy, které by jí bránily v návratu do vlasti.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

17. Dne 14. 10. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým doplňkovou ochranu podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že žalobkyni byla doplňková ochrana udělena z důvodu rodinné vazby na dvě mladší sestry, obě občanky ČR, k prodloužení bylo přistoupeno s ohledem na přetrvávající rodinnou situaci jmenované. Shrnul tvrzení žalobkyně uvedené při pohovoru dne 24. 8. 2020, uvedl, že vycházel ze spisového materiálu, z obsahu její žádosti, z protokolu o pohovoru a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Guinejské republice. Shledal, že došlo k takovým zásadním a trvalým změnám, ve vztahu k žalobkyni prezentovaným důvodům, že udělené mezinárodní ochrany již není zapotřebí, rodinná situace žalobkyně se od doby vydání původního rozhodnutí i rozhodnutí o prodloužení doplňkové ochrany značně změnila, obě sestry již založily vlastní rodiny, mají děti a manžele, kteří je zabezpečují, tyto sestry již s ohledem na věk a samostatnost nejsou na péči žalobkyně nikterak závislé. I když připustil, že mezi sestrami panuje i nadále citová vazba, po posouzení všech okolností případu měl za to, že žalobkyně mezinárodní ochranu v současnosti pouze zneužívá k legalizaci svého dalšího pobytu v ČR, přičemž jí nic nebrání, aby svůj pobyt upravila prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, konkrétně jmenoval ust. § 68, nejde o skutečnosti, které by žalobkyně nemohla splnit. Nejedná se o situaci, která je popsána v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 sp.zn. 5 Azs 46/2008, žalobkyně si může svůj pobyt v ČR zařídit podle zákona o pobytu cizinců, aniž by byla nucena opustit území ČR. Zabýval se též tím, zda nenastaly jiné skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla původně přiznána, ale žádné takové důvody nezjistil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.
19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle ust. § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).

21. Podle ust. § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu doplňková ochrana se odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí. Podle ust. § 17a odst. 2 zákona o azylu při posuzování důvodů uvedených v odstavci 1 ministerstvo přihlédne k tomu, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Dále se přihlédne k tomu, zda osoba požívající doplňkové ochrany uvede závažné okolnosti podložené předchozí vážnou újmou odůvodňující odmítnutí ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu svého posledního trvalého bydliště.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2009 č.j. 1 Azs 34/2009-55 k tomu uvedl, že: „...smyslem § 53a zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu opakovaně ověřovat naplnění, resp. trvání podmínek doplňkové ochrany, pro něž byla dle § 14a zákona o azylu žadateli o prodloužení doplňkové ochrany udělena, především vzhledem k možným změnám v zemi původu žadatele. Správní orgán je oprávněn vydat negativní rozhodnutí o uvedené žádosti pouze při nenaplnění podmínek stanovených v § 14a citovaného zákona.“ Z toho vyplývá, že základem řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení toho, zda se významně a dlouhodobě změnily okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana. Důkazní břemeno ohledně trvání původního důvodu udělení doplňkové ochrany či nastalé změny pak nese správní orgán.
23. Je tedy třeba se zabývat otázkou, zda se v posuzované věci jednalo o situaci, kdy okolnosti, které vedly k udělení doplňkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplňkové ochrany není zapotřebí, a zda se jedná o změnu tak významnou a trvalé povahy, že žalobkyni již vážná újma (tedy zde rozpor vycestování s mezinárodními závazky ČR) nehrozí.
24. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2016 vyplývá, že doplňková ochrana byla žalobkyni udělena s ohledem na silnou vazbu k jejím dvěma mladším sestrám (t.č. ve věku 20 a 18 let), se kterými společně přicestovala z domovského státu a kterým bylo s ohledem na jejich nezletilost po příjezdu do České republiky uděleno české občanství. Tyto sestry již byly v době vydání původního rozhodnutí obě zletilé, avšak žalovaný též na základě vyjádření ředitelky Zařízení pro děti - cizince v P., kde byly sestry umístěné, shledal, že všechny tři sestry jsou na sebe silně fixovány, a i když mladší dvě sestry nabyly zletilosti, budou s ohledem na svůj věk nadále potřebovat podporu žalobkyně, která je pravidelně navštěvuje. V rozhodnutí ze dne 24. 4. 2018, kterým prodloužil doplňkovou ochranu, žalovaný konstatoval, že sestra žalobkyně M. C. již založila vlastní rodinu, je vdaná, je matkou a na péči žalobkyně již není nijak závislá, nicméně doplňkovou ochranu prodloužil s ohledem na to, že sestra žalobkyně M. C. byla v té době dosud nezaopatřenou osobou, připravovala se na své budoucí povolání, byla do jisté míry stále závislá na podpoře žalobkyně, která jí poskytovala finanční pomoc a podporu. Změnu okolností v napadeném rozhodnutí pak spatřoval v tom, že též druhá sestra M. C. byla v té době již provdána a byla matkou, obě sestry žalobkyně tak již byly zaopatřené a původní důvod pro udělení doplňkové ochrany tím doznal zásadní změny. Soud s tímto hodnocením žalovaného souhlasí.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

25. V rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č.j. 7 Azs 21/2011-57 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „Odnětí doplňkové ochrany podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné, pouze pokud okolnosti, které vedly k jejímu udělení, zanikly nebo se změnily do té míry, že jí již není zapotřebí. Pro účely rozhodování o odnětí doplňkové ochrany jsou tyto okolnosti fixovány v důvodech rozhodnutí o jejím udělení a následně je nelze beze změny či zrušení tohoto rozhodnutí (např. cestou mimořádných opravných prostředků) měnit.“
26. Jak vyplývá ze správního spisu, nebyla důvodem udělení doplňkové ochrany nezletilost sester žalobkyně, ale jejich nezaopatřenost spočívající v tom, že obě byly v péči Zařízení pro děti - cizince na P., které je svou povahou zařízením dočasné péče, zároveň měly vytvořeny silnou vazbu se žalobkyní, se kterou žily ve společné domácnosti v domovské zemi, se kterou přicestovaly do ČR a která je pravidelně navštěvovala v Zařízení pro děti - cizince a podporovala je. Žalovaný tedy vyšel toho, že žalobkyně je nejbližší příbuznou a zároveň nejbližší osobou sester, která žije v ČR, přičemž všechny sestry jsou na sebe velmi fixovány. Tyto okolnosti se však v době vydání napadeného rozhodnutí významně a dlouhodobě změnily, protože obě sestry žalobkyně již nebyly v péči Zařízení pro děti - cizince, provdaly se, žily se svými manželi, kteří je též finančně zajišťovali, a samy se též obě staly matkami. Jinými slovy, již nebyl přítomen prvek jejich nezaopatřenosti, protože se již nenacházely v dočasném Zařízení pro děti - cizince, odstěhovaly se na soukromou adresu, vytvořily si stabilní rodinné zázemí v podobě manžela a vlastních dětí, žalobkyně s žádnou z nich nežila ve společné domácnosti. Žalovaný nijak nepopřel, že mezi žalobkyní a jejími sestrami stále zůstává silná vazba, když se pravidelně navštěvují a volají si, nicméně s ohledem na novou existenci tzv. nukleární rodiny u obou sester, že se již nejedná o dřívější nezaopatřenost a v jistém smyslu též závislost mladších sester na žalobkyni, která by způsobovala, že by již i samotné vycestování žalobkyně bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany tak již nebyly naplněny.
27. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že kromě zcela výjimečných případů nejsou rodinné vazby cizince v ČR důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 11. 6. 2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, a ze dne 21. 5. 2010, č.j. 6 Azs 5/2010-57). V rozsudku ze dne 18. 4. 2019, č.j. 9 Azs 415/2018-64 Nejvyšší správní soud uvedl, že čl. 8 Úmluvy nelze vykládat tak, že by do tohoto práva nemohlo být zasaženo, přičemž dle konstantní judikatury subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje; obdobně nahlíží na uvedené právo i ESLP (viz např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci N. proti Norsku, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci J. proti Nizozemsku, stížnost č. 12738/10).
28. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71 Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky] (...), od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince.“ Jak dále

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Obdobně v rozsudku téhož soudu ze dne 2. 1. 2012, č.j. 6 Azs 35/2011-47, se uvádí: „Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.“

29. Žalobkyně však ve správním řízení neuvedla takové skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že tyto přísné podmínky byly v posuzovaném případě i nadále naplněny, a nevyplývá to ani z obsahu správního spisu. Jak je uvedeno výše, z hlediska vztahu žalobkyně k jejím mladším sestrám již tyto sestry nelze považovat za nezaopatřené a závislé na pomoci žalobkyně, v tomto smyslu tak nadále nelze uvažovat o tom, že by nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu čl. 8 Úmluvy mohla být již nutnost pouhého vycestování.
30. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému, že nepřihlédl k faktu, že zde žije již 6 let. K tomu je třeba uvést, že v napadeném rozhodnutí jsou podrobně rekapitulována tvrzení žalobkyně, které uvedla ve své žádosti a při následném pohovoru, mezi nimiž je též uvedeno, že žalobkyně přicestovala do ČR v roce 2014, bydlí v pronajatém bytě v P., který sdílí s přáteli, které potkala v ČR, pracuje legálně u firmy B. K., a to u servisní služby a v kuchyni, chodila do školy, aby se naučila českému jazyku, česky hovoří trochu, ale hodně rozumí, zkoušku z jazyka však neudělala, není schopna vést pohovor v češtině, chce usilovat o legalizaci svého pobytu v ČR, je zde integrována. Další tvrzení se týkají též domovského státu žalobkyně, o kterém uvedla, že tam žije její dědeček a další tři mladší sourozenci, žalobkyně se však nechce vrátit z existenčních důvodů a též z důvodu rodinných vazeb na území ČR.
31. V rozsudku ze dne 24. 7. 2013 č.j. 6 Azs 15/2013-35 Nejvyšší správní soud judikoval, že: „Jestliže během posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (§ 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) vyjdou najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána, pak správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho jiného (nového) důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod.“
32. Žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany vyšel též z žádosti žalobkyně a protokolu o pohovoru, které obsahovaly výše uvedená tvrzení týkající se osobní situace a míry integrace v ČR, na základě těchto informací pak na straně 4 vyhodnotil, že v případě žalobkyně se nabízí úprava jejího dalšího pobytu v ČR podle § 68 zákona o pobytu cizinců (tj. povolení k trvalému pobytu –

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

pozn. soudu), neshledal žádné překážky, které by jí v tom mohly bránit, v této souvislosti poukázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008 sp.zn. 5 Azs 46/2008 týkající se možného porušení zásady non-refoulement, když dospěl k závěru, že v takové situaci se žalobkyně nenachází, může si svůj pobyt zajistit podle zákona o pobytu cizinců, aniž by musela opustit území ČR. Nelze tak tak souhlasit s tím, že by se žalovaný skutečnostmi týkající se integrace žalobkyně v ČR vůbec nezabýval a že by k nim nepřihlédl.

33. I když je třeba připustit, že žalovaný mohl v napadeném rozhodnutí své úvahy týkající se integrace žalobkyně v ČR více rozvinout, je třeba vyjít ze skutečnosti, že žalobkyně svou žádost o prodloužení doplňkové ochrany postavila primárně na trvajícím blízkém vztahu ke svým dvěma sestrám, svou integraci v ČR uvedla pouze jako vedlejší skutečnost, též v žalobě označuje svůj šestiletý pobyt v ČR za „polehčující okolnost“ k hlavnímu důvodu, kterým je její vazba na sestry. Žalovaný se tak adekvátně tomu v napadeném rozhodnutí zabýval především vztahem žalobkyně k jejím mladším sestrám a souvisejícími skutečnostmi. Tento postup je v souladu se shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013 č.j. 6 Azs 15/2013-35, neboť kromě vztahu žalobkyně k sestrám, který byl důvodem k udělení doplňkové ochrany v roce 2014, žalobkyně v současném řízení neuvedla žádné mimořádné okolnosti, které se týkají jejího života v ČR a které by mohly založit nový důvod pro udělení doplňkové ochrany oproti původně posuzované situaci. Žalobkyně žije v ČR šest let, přicestovala sem již v dospělém věku, bydlí v nájemním bytě s dalšími spolunájemci, pracuje v potravinářské provozovně, učí se česky, kromě sester, tety a strýce (které uvedla již v předcházejících řízeních) neuvedla žádné další nové významné vazby, které by si v ČR po dobu svého pobytu vytvořila, jedná se o zcela běžné okolnosti, které z hlediska možného porušení čl. 8 Úmluvy nejsou ničím relevantní. Nelze tak vytýkat žalovanému, že tyto skutečnosti jako případný nový důvod pro udělení doplňkové ochrany příliš rozsáhle nehodnotil, neboť se o takový důvod nejedná, odůvodnění žalovaného je možné považovat za dostačující.

34. Pro úplnost soud v této souvislosti soud poukazuje na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se možného zásahu do soukromého a rodinného života jakožto důvodu pro udělení doplňkové ochrany, kterou shrnul např. v rozsudku ze dne 7. 4. 2021 č.j. 7 Azs 248/2020-27: *„Dlouhodobě vychází z premisy, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany naopak zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území České republiky (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008 - 52, či ze dne 29. 3. 2018, č. j. 2 Azs 21/2018 - 59). Doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu je pak vyhrazena pouze pro zcela mimořádné případy, kdy by samotné vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 6/2018 - 33, ze dne 26. 3. 2020, č. j. 6 Azs 258/2019 - 31, č. 4030/2020 Sb. NSS, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 184/2020 - 48, či ze dne 8. 6. 2011,*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

č. j. 2 Azs 8/2011 - 55, a usnesení ze dne 30. 8. 2016, č. j. 4 Azs 142/2016 - 41, ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 13/2017 - 32, či ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017 - 37, ze dne 19. 2. 2020, č. j. 9 Azs 354/2019 - 40). *Stran hrozícího porušení práva na soukromý a rodinný život Nejvyšší správní soud takový závěr výjimečně učinil v případě cizince, jehož manželka i malá dcera (obě české občanky) byly prakticky odkázány na jeho péči (rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 - 27).“*

35. Zákon o azylu předpokládá dočasnost udělené mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, tím i návrat cizince do země původu, jakmile pominou důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena, žalobkyně si tedy musela být vědoma dočasné povahy pobytového statusu, který udělením resp. prodloužením doplňkové ochrany získala (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 6 Azs 369/2017-41).
36. Žalobkyně byla přesvědčena, že existenci příbuzných v Guinei nezamlčela. K tomu je třeba uvést, že v původním řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně v žádosti ze dne 3. 4. 2014 uvedla jako ostatní členy rodiny, kteří se zdržují mimo území ČR, pouze dědečka, shodně vypovídala při pohovoru dne 3. 4. 2014, teprve při dalším pohovoru dne 16. 6. 2015 uvedla, že kromě dědečka a jeho ženy ve vlasti žijí ještě další její sourozenci. Žalovaný v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 7. 4. 2016 však na tento rozpor nepoukazoval, nepovažoval jej za nijak problematický a relevantní pro vydávané rozhodnutí. Nelze tak souhlasit se žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v původním řízení o udělení mezinárodní ochrany zamlčela existenci svých dalších sourozenců žijících v Guinei, neboť takový závěr je v rozporu s obsahem správního spisu. Soud však shledal, že toto pochybení žalovaného nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť rodinné poměry žalobkyně v domovském státě nebyly důvodem k udělení doplňkové ochrany v roce 2014, zároveň se nejedná ani o nové skutečnosti, které by mohly představovat nový důvod pro prodloužení doplňkové ochrany, tento chybný závěr tak z hlediska postavení žalobkyně není nijak relevantní.
37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. října 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.